

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania T. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o ponowne ustalenie wysokości emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 stycznia 2021 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2020 r., odrzucił skargę kasacyjną T. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 marca 2020 r. w sprawie o ponowne ustalenie wysokości emerytury, bowiem w myśl art. 398² § 1 k.p.c. jest ona niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł.

Zdaniem Sądu odwoławczego, w takiej sprawie o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Mechanizm jej obliczenia wyjaśnia art. 22 k.p.c., czyli chodzi o różnicę między sumą świadczeń za rok w wysokości dochodzonej, a sumą świadczeń za rok w wysokości dotychczas

przysługującej ubezpieczonemu. Z pisma odwołującego się wynika, że sporna suma zamyka się kwotą 2.356 zł, co obliguje do odrzucenia skargi kasacyjnej.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości zażaleniem pełnomocnik odwołującego się, wnosząc o jego uchylenie. W ocenie skarżącego, określenie przedmiotu sporu jako sprawy majątkowej jest błędem Sądu odwoławczego, albowiem jest to sprawa niemajątkowa, dotycząca zresztą przeliczenia świadczenia. Tego rodzaju moment sporu mieści się w zakresie zwrotu „o przyznanie emerytury”, a więc kategorii spraw, w których skarga kasacyjna jest dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne. Po pierwsze, gdy spór toczy się o wysokość emerytury (ponownego obliczenia świadczenia), a nie o ustalenie prawa do tego świadczenia, skarga kasacyjna jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia osiąga pułap wskazany w art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c. Jest to bowiem sprawa majątkowa w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 marca 2001 r., II UZ 13/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 47; z dnia 17 lutego 2009 r., I UZ 36/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 250; z dnia 10 listopada 2010 r., II UZ 30/10, LEX nr 707896; z dnia 3 marca 2011 r., II UZ 5/11, LEX nr 846582; z dnia 21 czerwca 2011 r., III UZ 12/11, LEX nr 966827; z dnia 6 marca 2018 r., II UZ 119/17, LEX nr 2456371). Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że w sporach sądowych o wysokość powtarzających się świadczeń z ubezpieczenia społecznego wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi obliczona za okres jednego roku, stosownie do wskazań zawartych w art. 22 k.p.c., różnica między hipotetyczną kwotą emerytury, jaką skarżący otrzymywałby, gdyby jego żądanie ustalenia wysokości świadczenia zostało uwzględnione, a emeryturą w kwocie faktycznie pobieranej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2009 r., II UZ 30/09, LEX nr 583822). Natomiast sposób ustalania wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których spór dotyczy wysokości świadczenia powtarzającego się,

został szczegółowo wyjaśniony w orzecznictwie, zwłaszcza w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r., III UZP 3/12 (OSNP 2013 nr 9-10, poz. 112; PiZS 2014 nr 10, s. 36, z glosą E. Pietrzak).

Z racji powyższych argumentów suponowane odczytanie przedmiotowej sprawy jako sprawy o „przyznanie emerytury” jest ułomne, co obliguje do orzeczenia w myśl art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.